

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 81/2021

09.02.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела нехатно лишење живота из члана 118. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Иване Кајганић, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 933/19 од 01.07.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 573/20 од 15.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 933/19 од 01.07.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 573/20 од 15.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 933/19 од 01.07.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела нехатно лишење живота из члана 118. КЗ, и осуђен на казну затвора у трајању од две године. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ, је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Окривљени је на основу члана 264. став 1. ЗКП, обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и паушала суду, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 573/20 од 15.10.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Првог основног јавног тужиоца у Београду и браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена. Истом пресудом одбачена је као недозвољена жалба пуномоћника оштећеног ББ.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ивана Кајганић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд из изреке пресуде изоставио речи „свестан свога дела“, које су биле садржане у диспозитиву оптужног акта, чиме је оптужба прекорачена узимајући у обзир значај изостављених речи, с обзиром на то да исте одређују да ли се ради о умишљајном или нехатном кривичном делу, те да се не може радити о омашци у писању, како то погрешно сматрају нижестепени судови, коју је, према ставу браниоца, било могуће отклонити у току поступка, што у конкретном случају није учињено.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Из списка предмета произлази да је окривљеном АА, оптужбом стављено на терет да је извршио кривично дело нехатно лишење живота из члана 118. КЗ, а у диспозитиву оптужног предлога Вишег јавног тужиоца у Београду Кт 167/19 од 27.03.2019. године, преузетог на заступање актом Првог основног јавног тужиоца у Београду Кт 3013/19 од 28.05.2019. године, који је измењен дана 18.06.2020. године и дана 29.06.2020. године, наведено је да је окривљени АА „дана ...2018. године, око 17,50 часова у ..., у улици ... број .., испред ..., у стању урачунљивости, свестан свога дела, и да је исто забрањено, свестан да својом радњом може учинити дело, али олако држећи да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, из нехата лишио живота оштећеног ВВ на начин описан у диспозитиву наведеног оптужног акта.

Побијаном правноснажном пресудом окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела нехатно лишење живота из члана 118. КЗ, при чему је у чињеничном опису радње извршења кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде означено да је окривљени „...у стању урачунљивости, свестан да својом радњом може учинити кривично дело, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи да спречи, свестан забрањености дела из нехата лишио живота оштећеног ВВ...“.

Из изнетог произлази да и диспозитив оптужног акта и чињенични опис дела у изреци првостепене пресуде садрже све елементе кривице из члана 22. КЗ, чији је облик, односно степен опредељен као свесни нехат.

У смислу члана 26. КЗ, свесни нехат постоји онда када је учинилац свестан да због његовог чињења или не чињења може наступити забрањена последица, али олако држи да ће је спречити или да она неће наступити.

По налажењу овог суда, првостепени суд је наведеном формулацијом само прецизније описао свесни нехат, а у складу са законском дефиницијом тог појма, крећући се у границама кривице окривљеног опредељене у диспозитиву оптужног акта.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да објективни идентитет између оптужбе и пресуде није повређен и да побијаном правноснажном пресудом, насупрот наводима захтева браниоца, оптужба није прекорачена, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да је правноснажном пресудом утврђено да је оштећени физички насртао и иницирао физички сукоб са полицијским службеником ГГ, колегом окривљеног, што, према ставу одбране, указује да је окривљени истовремено са таквим противправним нападом реаговао у циљу отклањања напада, и тако поступао у нужној одбрани у смислу члана 19. КЗ, која искључује постојање кривичног дела.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, на исту повреду закона, бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, које жалбене наводе је Виши суд у Београду као другостепени, оценио неоснованим и о томе на страни 3, трећи став и на страни 4, први став, своје пресуде Кж1 933/19 од 01.07.2020. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић